

му ставаше мжно за болния, като го виждаше съвсемъ самъ, и влизаше при него. Макаръ и да го чакаше работа, той сѣдаше край леглото му и, какъвто бѣ сладкодуменъ, речъта му почваше да се лѣе като планински потокъ. Както леко става на тѣлото, кога се изкжпе въ чиста вода, тъй леко ставаше на душата на чичо Тихо следъ разговора му съ Илчо. И всѣкога тѣ се раздѣляха най-сърдечно.

— До виждане, чичо Тихо, казваше нощниятъ пазачъ. Азъ пакъ ще намина утре.

— До виждане, синко. Господъ животъ и здраве да ти дава, че ме споходи, отвърщаше болниятъ. И тия посещения Илчо правѣше всѣки день. Той не съжaliaваше за изгубеното време, защото следъ това му бѣ много леко и весело на душата и работата му спорѣше.

Мина време. Чичо Тихо съвсемъ оздравѣ. Една сутринъ той се запжти къмъ края на селото, гдето живѣеше Илчо. Свари го сѣдналъ на двора съ запретнати и изцапани ржце. Разглобилъ бѣ и почистваше